

Christian Petit is coassistent en besloot om op 18 mei deel te nemen aan “Cadeau voor de Co & A(n)io”. Dit evenement is ontstaan vanwege de hoge druk in het zorgsysteem. Veel net afgestudeerde medisch studenten en jonge dokters keren het vak de rug toe. Tijdens het evenement staat de vraag hoe je de balans tussen hoofd en hart kunt houden in de medische wereld centraal. Christian deelt zijn ervaringen en struikelblokken als co-assistent in een eerlijk en openhartig interview.

Christian maakt lange dagen. Als coassistent is hij vooral bezig met informatie verzamelen en het in de gaten houden van de werkprocessen op een afdeling, hetgeen niet zo makkelijk te leren is uit een boek. “Ik wil geen belangrijke informatie missen, zeker niet als het patiëntenzorg betreft. Vooral de veelheid aan wisselende taken en de verantwoordelijkheid om de juiste informatie te verkrijgen zorgen bij mij soms voor druk”.

Op de basisschool sloeg Christian groep 6 over en hij ging als tienjarige probleemloos naar de middelbare school. Doordat hij verbaal heel sterk was vormde dit nooit een obstakel. “Op mijn 16^e begon ik met de Bachelor Geneeskunde en op mijn 19^e was ik al klaar. Het structureren van feitelijke informatie is mijn kracht. Het vergaren van objectieve en wetenschappelijke informatie gaat mij makkelijk af”.

Christian bevindt zich in de masterfase van zijn studie. Dit is een hele andere situatie, waarin hij op een hele nieuwe manier wordt uitgedaagd. Het is voor hem schakelen om de opgedane kennis ineens toe te passen in de praktijk. Dat leer je door mee te draaien en fouten te maken. Het lukt bijvoorbeeld niet gelijk om een medische status op de juiste wijze te schrijven, hoofd-, - en bijzaken te onderscheiden uit een gesprek met een patiënt en alle informatie te structureren en beoordelen. Daar heb je tijd voor nodig. “Ik ben het niet gewend om de ruimte te nemen om te leren”.

Zijn zekerheid was tot nu toe altijd gebaseerd op de kennis die hij had vergaard en kon delen met anderen, waaruit hij zelfvertrouwen kon putten. Dat geeft hem houvast en het lukte lange tijd om zijn sociale kwetsbaarheid daarmee te verbloemen. “Ik heb gemerkt dat het niet de norm is om je kwetsbaar op te stellen in de medische wereld. Dat wakkert bij mij soms onzekerheid aan en zorgt soms voor een eenzaam gevoel, want het lijkt de rest makkelijker af te gaan”.

Christian is lerende om rust te vinden in het omgaan met sociale situaties waarin de structuur niet meer altijd duidelijk is voor hem. Daarin speelt ook een recent vastgestelde autisme spectrum-stoornis (ASS). “Onlangs besloot ik om richting een zaalarts openheid te geven over mijn ASS en bijbehorende struikelblokken. Dit pakte goed uit. Er ontstond meer begrip en ik merkte dat er meer verbondenheid ontstond. Dat is prettig”.

Hij probeert milder naar zichzelf te zijn en met meer compassie naar zijn eigen ontwikkeling te kijken. “De afgelopen 20 jaar heb ik altijd op dezelfde manier gewerkt. Het kost tijd om deze ontwikkeling eigen te maken; “the good things take time”. Een cultuuromslag op de werkvloer zou ook wenselijk zijn. Het geven van positieve feedback en het delen van kwetsbaarheden zou meer de norm mogen worden. Dat helpt mij om te leren waar ‘mijn lat’ hoort te liggen en te snappen wanneer het goed genoeg is”.

Ondanks zijn struikelblokken heeft Christian vertrouwen in de toekomst. Zijn kracht ligt in een combinatie van het verkrijgen van kennis en de focus op het precisiewerk, zoals in de chirurgie. “Ik moet de processen voor mij kunnen zien. In de toekomst zie ik mijzelf op een specialistische medisch-wetenschappelijk plek waar ik mij mag richten op details. Als mijn talenten goed tot zijn recht komen dan voel ik mij steeds comfortabeler in dit mooie vak. Daar kijk ik naar uit!”

Tekst en fotografie: www.hannekelangeslag.nl